

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konkurznej veci úpadcu **Ing. I. M., L.**, IČO: X., o dovolaní úpadcu Ing. I. M. zast. JUDr. J. K., advokátom, P.O. BOX X., X. B. 11 proti uzneseniam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 2Obo 68/2012-1378 a č.k. 2Obo 73/2012-1378 zo dňa 13. decembra 2012 takto

r o z h o d o l:

Dovolanie **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave uznesením z 13. augusta 2012 č. k. 38K 39/1995-1305 uložil úpadcovi poriadkovú pokutu 600,- eur. Rozhodnutie odôvodnil tým, že po vyhlásení konkurzu nepostupoval v súlade s § 17 ZKV, súdom bol predvolaný na informatívny výsluch /02. júla 2012, 13. augusta 2012/ s upozornením na možnosť uloženia poriadkovej pokuty. Úpadca sa na informatívny výsluch nedostavil, neúčast' riadne neospravedlnil a doposiaľ správcovi konkurznej podstaty vyžadované listiny nepredložil, preto mu súd podľa § 53 ods.1 O. s. p. uložil poriadkovú pokutu.

Úpadca podal proti uzneseniu odvolanie a navrhol ho zrušiť po rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky. Odvolanie odôvodnil tým, že je práceneschopný, preto nemá dôvod vykonávať akékoľvek úkony v prebiehajúcom spore a zároveň uviedol, že ust. § 47 ods. 2 O. s. p. je v rozpore s čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky. Uviedol, že správcovi konkurznej podstaty všetky podklady odovzdal. Vzhľadom na tvrdený nesúlady ustanovenia § 47 ods. 2 O. s. p. s čl. 48 ústavy žiadal podľa § 109 ods.1 písm. b/ O. s. p. konanie prerušiť

a vec predložiť ústavnému súdu, pretože všeobecné súdy nie sú legitimované preskúmavať súlad zákonov s ústavou.

Krajský súd uznesením z 18. októbra 2012 č. k. 38K 39/1995-1345 návrh na prerušenie konania zamietol s odôvodnením, že súd bez svojej úvahy nemá povinnosť automaticky a bezodkladne vec postúpiť ústavnému súdu. Zároveň uviedol, že na majetok úpadcu bol právoplatne vyhlásený konkurz, v dôsledku čoho aplikácia § 109 ods.1 písm. b/ O. s. p. neprichádza do úvahy. Poukázal i na ust. § 66e ods.1 zákona č.328/1991 Zb.

Úpadca podal odvolanie aj proti tomuto rozhodnutiu a zotrval na svojich tvrdeniach uvedených v návrhu na prerušenie konania, ako i na opodstatnenosti svojho návrhu. Navrhol napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací prejednal odvolania úpadcu v rozsahu podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p. a zistil, že odvolania nie sú opodstatnené.

Odvolací súd vyslovil, že podľa § 41 ods. 2 O. s. p. každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je nesprávne označený. K tomuto uviedol, že aplikáciou § 47 ods. 2 O. s. p. sa v rámci svojej rozhodovacej činnosti súdy zaoberali, naďalej sa jej venujú, pričom postup súdov je usmernený aj judikatúrou, podľa ktorej predpokladom postupu podľa tohto ustanovenia je, že adresát sa zdržuje v mieste doručenia, hoci aj prechodne, čo musí doručovateľ spoľahlivo zistiť. Rovnako je potrebné adresáta informovať o dni a hodine opätovného doručenia, ako aj o uložení listiny na pošte alebo na orgáne obce. Nerešpektovanie stanoveného postupu má za následok neúčinnosť doručenia. Na základe uvedeného odvolací súd konštatoval, že tvrdenie odvolateľa v tomto smere neobstojí.

Vzhľadom na obsah návrhu odvolateľa a skutočnosť, že ani odvolací súd nedospel k záveru, že ustanovenie § 47 ods. 2 a § 119 O. s. p. sú v rozpore s ústavou, ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. septembra 2006 sp. zn. 1ObdoV/73/2006, podľa ktorého v rámci skúmania podmienok na postup podľa § 109 ods.1 písm. b/ O. s. p. je všeobecný súd oprávnený posudzovať, či je zákon v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, súd prvého stupňa postupoval správne, keď vec nepredložil na rozhodnutie ústavnému súdu. Takýto postup nie je prekročením jeho právomoci.

S poukazom na uvedené odvolací súd napadnuté uznesenie podľa § 219 ods.1 O. s. p. potvrdil.

Vo veci rozhodnutia o uložení poriadkovej pokuty súd prvého stupňa rozhodoval v konkurznom konaní, ktorého právna úprava obsahuje ustanovenia hmotného aj procesného práva, pričom podľa § 66e ods.1 ZKV podporne v konkurznom konaní platia ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

Súd pri posudzovaní dôvodnosti odvolania vychádzal z ustanovení § 53 ods.1 O. s. p. § 17 ZKV, § 18 ods.1 veta druhá ZKV a mal za nesporné, že úpadca na výzvy súdu ohľadne informatívneho výsluchu, ktoré mu boli doručené 19. júna 2012, 14. júla 2012, neodpovedal, ani na výsluch 14. júla 2012 neprišiel. Svoju práceneschopnosť ku dňu vydania uznesenia o uložení pokuty ani v odvolacom konaní nedokladoval, z čoho je zrejmé, že opakovane sťažoval postup súdu, čo zasiahlo do konania a rozhodnutia súdu.

Odvolací súd dospel k záveru, že úpadca svojim konaním skutkovo naplnil ustanovenie § 53 ods. 1 O. s. p., preto napadnuté uznesenie o uložení poriadkovej pokuty podľa § 219 ods.1 O. s. p. potvrdil.

Úpadca podal proti uzneseniu odvolacieho súdu dovolanie podľa § 237 písm. a/, f/ O. s. p. a z dôvodov podľa § 241 ods. 2 písm. a/, c/ O. s. p. a navrhol ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie.

V odôvodnení dovolania uviedol, že odvolací súd potvrdil uznesenie o uložení poriadkovej pokuty napriek tomu, že úpadca riadne dokladoval svoju práceneschopnosť, čo odvolací súd spochybnil. Uviedol, že mu neboli výzvy doručené, ani predvolania na informatívny výsluch. V tomto vidí porušenie § 237 písm. f/ O. s. p.

Ďalej uviedol, že odvolací súd potvrdil uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, ktoré spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Úpadca zastáva názor, že Krajský súd v Bratislave si sám osoboval právo o námietke úpadcu o neústavnosti zákonného ustanovenia /§ 47 O. s. p./ rozhodnúť, čím bolo porušené právo úpadcu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods.12 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V tomto postupe vidí dovolací dôvod podľa § 237 písm. a/ O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací /§ 10a ods. 2 O. s. p./ zistil, že dovolanie podal včas účastník konania /§ 240 ods.1 O. s. p./, preskúmal dovolanie bez nariadenia pojednávania /§ 243a ods. 1 O. s. p./.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu pokiaľ to zákon pripúšťa /§ 236 O. s. p./.

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu upravujú ust. § 237 až § 239 O. s. p.

Z uvedených ustanovení vyplýva, že dovolanie sa za určitých podmienok pripúšťa jednak proti všetkým rozhodnutiam odvolacieho súdu a jednak len v prípadoch, ak sú rozhodnutia súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu rozdielne, ale pri potvrdzujúcom rozhodnutím odvolacím súdom dovolanie prípustné nie je, ak nebolo pripustené.

Podľa § 242 ods.1 O. s. p. dovolací súd preskúma rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu napadnutého výroku, ktorý vymedzuje kvantitatívna stránka dovolania. Dovolací súd je teda viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i uplatneným dovolacím dôvodom.

Z podaného dovolania vyplýva, že dovolateľ nesúhlasil s názorom vysloveným odvolacím súdom a uviedol že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom /§ 237 písm. f/ O. s. p./.

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým účastníkovi odňal možnosť realizovať tie procesné práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práva a právom chránených záujmov.

Z dôvodov uvedených v § 237 O. s. p. je možné dovoláním napadnúť všetky rozhodnutia odvolacieho súdu bez ohľadu na formu rozhodnutia, na jeho obsah alebo povahu predmetu konania. Spôsobilým predmetom dovolania je podľa tohto ustanovenia rozhodnutie vydané odvolacím súdom v odvolacom konaní. Na to, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v § 237 O. s. p. prihliada dovolací súd nielen na podnet

dovolatela, ale i z úradnej povinnosti /§ 242 ods.1/. V prípade, že dovolací súd zistí, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto väd, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, i keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal.

Prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. nie je však daná len tvrdením dovolateľa, ale len skutočnosťou, že k vade v zmysle § 237 rozhodnutím odvolacieho súdu skutočne došlo.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať teda treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Dovolací súd však nemal za preukázané, že v konaní došlo k vade podľa § 237 písm. f/ O. s. p., teda dovolateľovi nebolo zabránené resp. neumožnené využiť tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva.

Dovolaateľ v dovolaní uviedol, že mu neboli doručené výzvy správcu konkurznej podstaty, ani predvolania na informatívny výsluch, lebo sa nezdržoval v mieste svojho bydliska. Zo spisu je jednoznačne zrejmé, že výzvu na informatívny výsluch určený na 02. 07. 2012 dovolateľ prevzal dňa 19. 06. 2012, ďalšiu výzvu na informatívny výsluch /13.08.2012/ prevzal dňa 14. 07. 2013. Na informačné výsluchy sa nedostavil, neospravedlnil sa a k týmto výzvam zostal nečinný. Dovolací súd preto túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú a stotožnil sa s názorom vysloveným odvolacím súdom, pretože nemal za preukázané porušenie procesného postupu súdom.

Ani v časti dovolania týkajúcej sa neprerušenía konania podľa § 109 ods.1 písm. b/ O. s. p., dovolací súd nezistil žiadny dôvod, pre ktorý by bolo potrebné vysloviť, že došlo k procesnému pochybeniu súdu pri rozhodovaní. Skutočnosť, že súd návrhu dovolateľa nevyhovel a konanie neprerušil podľa § 109 ods.1 písm. b/ O. s. p. v tomto prípade nie je spôsobilým dovolacím dôvodom podľa § 237 O. s. p. Dovolaateľ podal návrh na prerušenie konania a súd sa návrhom zaoberal a rozhodol. Prerušiť konanie podľa § 109 ods.1 písm. b/ možno len vtedy, ak k záveru, že všeobecne záväzný predpis, ktorý sa týka veci je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, so zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je

Slovenská republika viazaná, dospel súd, nie účastník konania. Z tohto je jednoznačne zrejmé, že súd musí k názoru o nutnosti prerušenia konanie dospieť na základe vlastného názoru.

Dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivý proces v sebe nezahŕňa záruku úspechu v konaní, ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania. To, že dovolateľ nebol v konaní úspešný, lebo súd sa nestotožnil s jeho tvrdeniami, neznamená, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom resp., že došlo k porušeniu základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces. Ústavou garantované právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 nemožno chápať tak, že jeho naplnením je len úspech v občianskoprávnom spore. Všeobecné súdy poskytujú ochranu plynúcu z tohto článku ústavy tak, že postupujú v konaní a sú viazané procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, ktorých dodržiavanie je garanciou práva na súdnu ochranu. V prípade, ak sa súd nevysporiada so všetkými námietkami účastníka, v tomto prípade dovolateľa, najvyšší súd uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu.

Pokiaľ dovolateľ namietal, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci /§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p./ je prípustným dovolacím dôvodom vtedy, ak je dovolanie prípustné, samotné nesprávne právne posúdenie veci však prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu a pokiaľ nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu.

V predmetnej veci podal dovolanie žalovaný 1/ proti potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu, teda dovolanie podľa § 239 O. s. p. nie je prípustné. Nešlo o rozhodnutie, ktorým by dovolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, ani dovolanie nepripustil. Z tohto dôvodu dovolací súd vec posudzoval iba z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 237 O. s. p. a dospel k záveru, že neboli splnené predpoklady prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených dôvodov dovolanie úpadcu podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p. odmietol.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5:0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 26. novembra 2013

Mgr. Ľubomíra Kúdelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.